НАУЧНИ ТРУДОВЕ НА УНСС (4) 2026, АКАДЕМИЧНО ИЗДАТЕЛСТВО УНСС
ISSN (online): 2534-8957; ISSN (print): 0861-9344; https://rp.unwe.bg
DOI: https://doi.org/10.37075/RP.2026.4.03

БЪЛГАРСКАТА ПОЛИТОЛОГИЯ НА КРЪСТОПЪТ: ИНСТИТУЦИОНАЛНИ ТРАНСФОРМАЦИИ И ТЕМАТИЧНИ ТЪРСЕНИЯ

Елена Симеонова[1]
e-mail: esimeonova@unwe.bg

Резюме

Статията представя обзорен преглед на българската политология като, от една страна, очертае нейните институционални трансформации, а от друга, анализира в сравнителен план проблематиката на изследователските търсения на българските политолози. Изследването е с подчертано емпирично-приложен характер, чиято основна цел е да направи актуална „снимка“ на състоянието на политологията в България, измерено аналитично чрез професионално направление 3.3 „Политически науки“ от област на висшето знание 3 „Социални, стопански и правни науки“. Емпиричният анализ се основава изцяло на официални данни от Регистъра на академичния състав, администриран от Националния център за информация и документация (НАЦИД).

Ключови думи: политология, политически науки, академично развитие

JEL: Y10, Y90

Увод

Политологията има ключово значение за разбирането на механизмите на властта, функционирането на институциите, политическото поведение и процесите, чрез които обществата вземат важни за своето развитие колективни решения. В условията на нарастваща политическа нестабилност, ерозия на доверието в институциите, трансформация на партийните системи и усложняване на глобалната среда, потребността от задълбочено политологично знание е повече от належаща. Парадоксално, на фона на тази нарастваща обществена потребност, през последните години политическите науки, в частност политологията, в България се оказаха в ситуация на „непотребност“. Налице е целенасочено принизяване и маргинализиране на обучението по политически науки, които са емблематични за класическата хуманитарна образованост (Тодоров, 2016, с. 41-46). Показателна за промяната в държавния дискурс към обществените и хуманитарните науки е

[1] Доцент, доктор, катедра „Политология“, факултет „Международна икономика и политика“, УНСС, ORCID: 0000-0002-4518-5630

позицията, изразена през 2019 г. от тогавашния министър на образованието и науката Красимир Вълчев, според когото „няма нужда от повече юристи, икономисти и политолози, а от инженери, агрономи и педагози“ [2] (Горанова, 2019, 14 юни). Макар изказването да се отнася до количественото съответствие между структурата на висшето образование и потребностите на пазара на труда, подобна постановка поставя политологията в своеобразна категория на „излишното“ висше образование. Тя поражда въпроса дали оценката на необходимостта от политологично знание може да бъде сведена единствено до непосредствената му измеримост чрез показателите на трудовия пазар. В политиките за развитие на висшето образование в България политологията не е приоритет, в резултат на което се редуцират университетски звена, предлагащи политологично образование. Така възниква своеобразно противоречие между обществената значимост на политологичното знание и държавно-управленското отношение към неговото възпроизвеждане и развитие. Именно това противоречие поставя българската политология на своеобразен кръстопът. От една страна, тя трябва да защити институционалното си пространство и академичната си необходимост, а от друга, да преосмисли тематичните си приоритети и методологичните си инструменти в отговор на динамично променящия се свят.

Основна цел на настоящата статия е да представи актуалното състояние на политологията в България, като очертае институционалните трансформации на академичните звена, предлагащи политологично образование и като анализира тематиката на научните изследвания, чрез които представителите на българската политология се стремят да отговорят на съвременните предизвикателства. Изследването е изцяло емпирично-приложно и по тази причина не е постановена специфична теоретична рамка. **Методологичният подход** включва анализ на емпирични данни, извлечени от официалните регистри на НАЦИД[3] и сравнителен анализ на професионални направления и видове изследователски разработки. Въз основа на сравнителния анализ на темите на видовете изследователски разработки са идентифицирани и класифицирани ключовите направления от интерес на представителите на българската политология. Представената тематична класификация няма претенции за изчерпателност, тъй като за целите на аналитичния тематичен обзор, редица сходни теми са окрупнени в обобщени категории. Освен това,

[2] Тази своя позиция министър Вълчев многократно изразява публично, както през първия си мандат като министър на образованието (2017 – 2021), така и през следващия си мандат (януари 2025 – февруари 2026 г.).

[3] Изказвам благодарност на своите студентки от специалност „Политология“ при УНСС: Алина Минкова, IV-ти курс и Деница Райчева, III-ти курс, за помощта, която ми оказаха при извличане на емпиричните данни от Регистъра на академичния състав на НАЦИД.

следва да се има предвид, че представените емпирични данни от Регистъра на академичния състав на НАЦИД са валидни към 2 ноември 2025 г.

Институционални измерения на политологията в България.

Съгласно класификатора на областите на висше образование и професионалните направления в България, политологията попада в област на висше образование 3 „Обществени, социални и правни науки“, професионално направление (ПН) 3.3 „Политически науки“. Политически науки се преподадат в 7 от общо 51 университета и висши училища (ВУ) в страната, като понастоящем само в два от тях – УНСС и СУ „Св. Климент Охридски“ има **самостоятелни катедри по „Политология“**, които подготвят политолози. В НБУ преподаването на политология е структурно организирано в департамента по „Политически науки“, което е събирателно наименование и включва и други сродни специалности. Само през последните 5 години катедрите по „Политология“ в някои от другите университети, изправени пред опасността от закриване, бяха административно слети с други катедри и образуваха общи структурни единици като: „Политически науки и национална сигурност“ (ПУ „Паисий Хилендарски“); „Национална сигурност и политически науки“ (ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“); „Философски и политически науки“ (ЮЗУ „Неофит Рилски“). Важно е да се отбележи, че някои от тези преструктурирания преминават през различни вариации като целта е под някаква форма да се запази политологичното образование. В Русенския университет „Ангел Кънчев“ например, доскоро имаше катедра по „Европеистика, международни отношения и сигурност“, която за съжаление вече не съществува. Във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“, до преди няколко години, подготовката на политолози се осъществяваше от катедра „Социология, политология и културология“. След поредното вътрешно преструктуриране, тя бе обединена с катедра „Сигурност“ и понастоящем актуалното наименование на катедрата, подготвяща политолози е „Национална сигурност и политически науки“.

Тенденцията за „поглъщане“ и преструктуриране на катедрите по политология във водещи университети в страната е показателна за „изтикването“ на политологията от сферата на държавно-управленски интерес при подготовката на специалисти с висше образование в тази наука. Механизмът, по който се случва това е прогресивното намаляване на броя на студентите държавна поръчка към университетите, които обучават в тази специалност[4].

[4] Така например, за периода 2020/2021 – 2025/2026 учебни години, броят на студентите държавна поръчка в ПН 3.3 за УНСС е намален от 120 на 76. Вж.: Приложение 1 към Решение на Академичен съвет №7/09.12.2020 г. и Приложение 1 към Решение на Академичен съвет №3/25.06.2025 г.

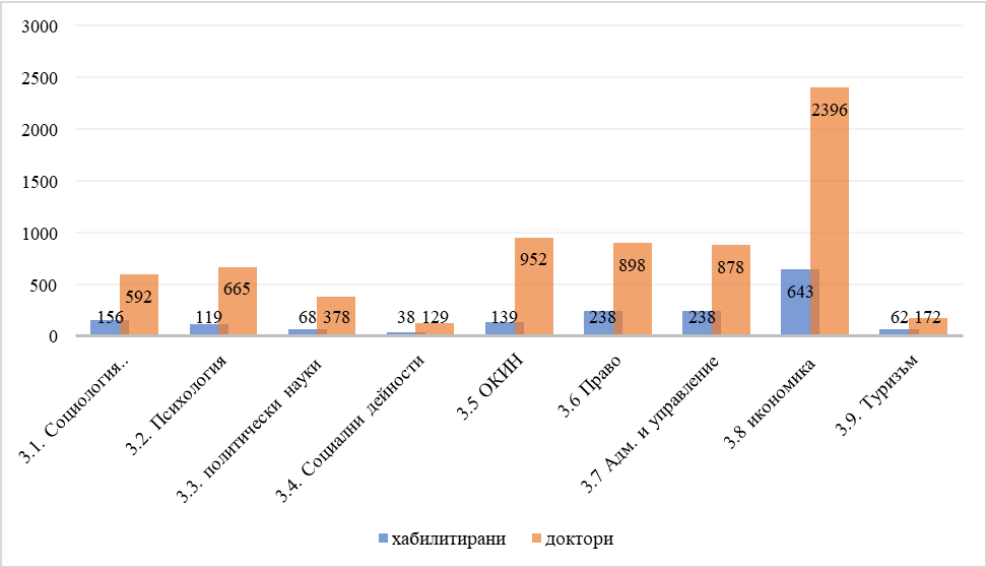
В условията на враждебна външна среда, оцеляването на катедрите, водещи обучение по политология, зависи изцяло от институционалната политика на университетите.

Мястото на ПН 3.3 „Политически науки“ в област на висше образование 3: Социални, стопански и правни науки

След приемането през 2010 г. на Закона за развитие на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ), науките се организират по т. нар. „професионални направления“, като политологията попада в ПН 3.3 „Политически науки“, а самото направление е част от т. нар. „област на висше образование“ 3. *Социални, стопански и правни науки.* Това само по себе си е интересна тема за дискусия, предвид факта, че философията, теологията, наред с историята и археологията и филологията (незнайно защо) са включени в област на висше образование 2. „Хуманитарни науки“. В действащата до 2010 г. Висша атестационна комисия (ВАК)[5] в областта на *обществените науки* действат т. нар. „*специализирани научни съвети*“ за следните науки: политология, психология, философия, социология, социална антропология и науки за културата и теология. В този смисъл е интересно, защо след 2010 г. политологията бива прехвърлена от хуманитарните в социалните науки и как това се отразява на нейното институционално развитие?

Прегледът на област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки в регистъра на НАЦИД показва, че ПН 3.3 „Политически науки“, от гледна точка на броя на академичния състав, заема едва 7-мо място, от общо 9-те професионални направления в областта. Понастоящем (02.11.2025 г.), в България има общо 378 лица с докторска степен по ПН 3.3 „Политически науки“, като хабилитираните лица са едва 68, като някои от тях вече не са сред нас, а други са в пенсионна възраст (фигура 1).

[5] Това е държавна институция на подчинение на Министерски съвет, просъществувала от 1949 до 2010 г. Основната ѝ функция е да присъжда научни степени и звания на преподавателите в университетите и БАН като по този начин осъществява държавен контрол в образователната и научната сфера.

Източник: НАЦИД, Регистър на академичния състав

Фигура 1: Академичен състав в област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки

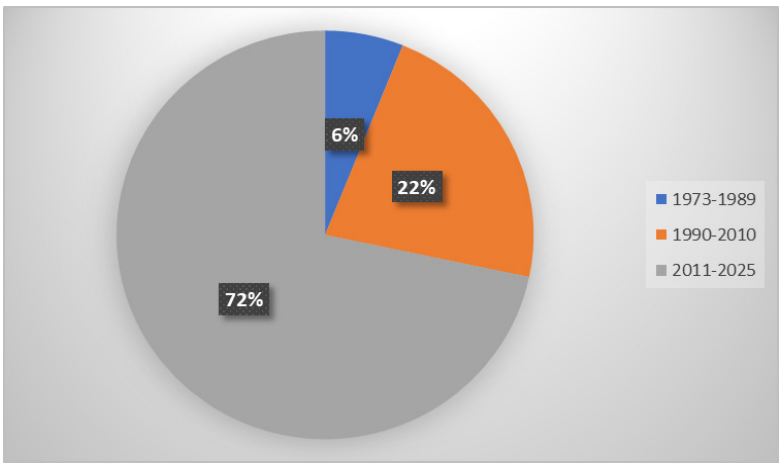
Структура на академичния състав в ПН 3.3 „Политически науки“ по научни степени и звания.

Придобиването на научни степени и звания в България може да се раздели на два основни периода: на ВАК и на ЗРАСРБ. От своя страна, периодът на действие на ВАК има два отчетливи подпериода: първи подпериод от 1973[6] до 1989 г., в който са защитени едва 23 докторски (кандидатски) дисертации или едва 6% от общия им брой и втори подпериод от 1989 до 2010 г., в който са защитени общо 84 докторски дисертации с относителен дял 22% (фигура 2). Общо през периода на действие на ВАК 1973 – 2010 г, в Специализирания научен съвет по **обществени науки** (политология, социология, психология, теология, социална антропология и науки за културата), състоящ се от 25 хабилитирани лица, са защитени **107 докторски дисертации** в научното поле на политологията.

След влизане в сила на ЗРАСРБ, „производството“ на лица с образователна и научна степен по политически науки в България рязко се увеличава, което е и една от целите на новия закон – да опрости и облекчи процедурата

[6] Това е годината, в която към ВАК се обособява Специализиран научен съвет по обществени науки, в който попада и политологията.

за научно израстване. Така например, в периода 2011 – 2025 г. докторска степен по политически науки придобиват общо 271 лица, което съставлява 72% относителен дял (фигура 2). Само за няколко месеца от април 2025 г. до ноември 2025 г. докторска степен по политически науки са придобили общо 12 лица[7].

Източник: НАЦИД, Регистър на академичния състав

Фигур 2: Динамика на присъждането на ОНС „доктор“ в ПН 3.3 „Политически науки“

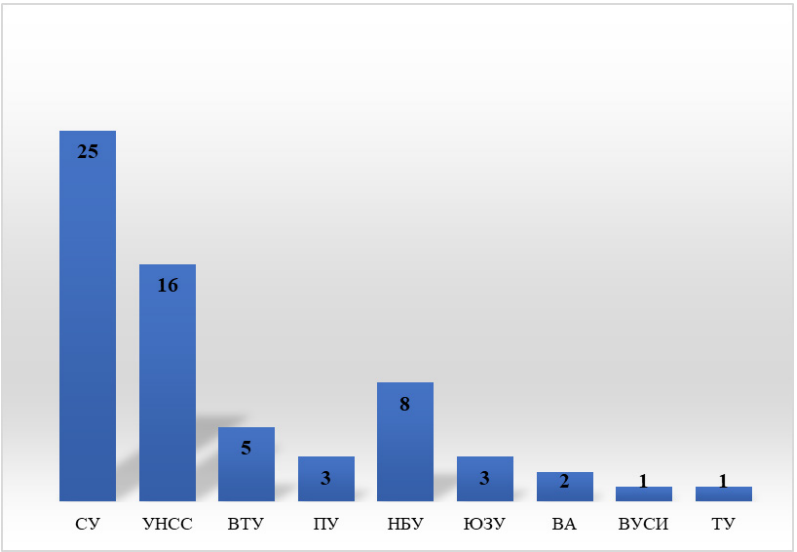
ЗРАСРБ внася съществени промени в процедурите за академично израстване. Научните трудове за академично израстване вече се защитават не пред *специализиран научен съвет* с 25-членен състав, както е при ВАК, а пред *научни журита* от 5-членен състав.

Хабилитираните лица, назначени във висши училища и научни организации на длъжност „доцент“ и „професор“ в ПН 3.3 „Политически науки“ са общо 68[8], като на-много на брой – 25, са в СУ „Св. Климент Охридски“, където са разпределени в три катедри, както следва: „Политология“ – 9; „Публична администрация“ – 9; и „Европеистика“ – 7. На второ място по

[7] По данни от Регистъра на академичния състав на НАЦИД, извлечени на 02.11.2025 г.

[8] Тук се включват всички лица, които в периода 1973 г. (от когато има налични данни в регистъра) до момента са се хабилитирали в ПН 3.3 „Политически науки“. Трима от тях последователно напуснаха този свят и вече не са сред нас: проф. д-р Антони Гълъбов (2022 г.); проф. д-р Георги Карасимеонов (2023) и проф. д.н. Атанас Гочев (2024 г.). Преобладаваща част от останалите са в пенсионна възраст и преподават с удължени трудови договори или като гост-преподаватели.

брой хабилитирани лица в ПН 3.3 „Политически науки“ е УНСС – 16 на брой, разпределени в две катедри – „Политология“ – 3-ма на ОТД и 3 пенсионирани и „Международни отношения“ – 7 на ОТД и 3-ма пенсионирани (фигура 1 и фигура 3).

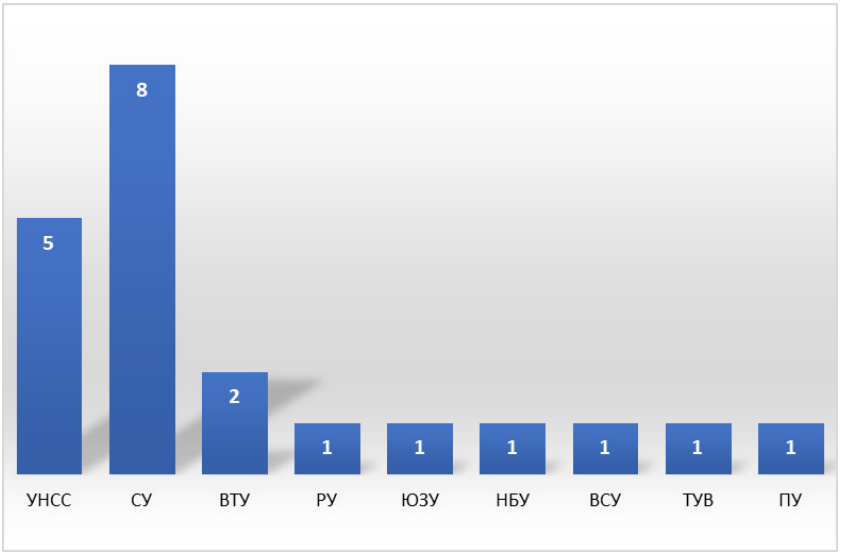
Източник: НАЦИД, Регистър на академичния състав

Фигура 3: Хабилитирани лица в ПН 3.3 „Политически науки“ по университети

Друг важен индикатор за състоянието на дадена наука е броят на лицата с научна степен „доктор на науките“. Едва 21 от общо 68 хабилитирани преподаватели в ПН 3.3 „Политически науки“ са носители на научната степен „доктор на науките“ (фигура 4).

В СУ „Св. Климент Охридски“ те са разпределени между катедрите: „Политология“ – 3-ма; „Публична администрация“ – 3-ма и „Европеистика“ – 2-ма.

В УНСС общо 5-ма преподаватели са придобили през годините научна степен „доктор на науките“ в ПН 3.3 „Политически науки“ – 3-ма от тях са от катедра „Политология“ и 2-ма от катедра „Международни отношения“. За съжаление двама от 5-та преподаватели с научна степен „доктор на науките“ са вече пенсионери, а един напусна този свят. Към настоящия момент в двете катедри, водещи специалности в ПН 3.3 „Политически науки“ има по един преподавател с научна степен „доктор на науките“, като този в катедра „Международни отношения“ е „доктор на науките“ в ПН 3.8 „Икономика“.

Източник: НАЦИД, Регистър на академичния състав

Фигура 4: Брой лица, носители на научната степен „доктор на науките“, разпределени по университети.

Тези обобщени емпирични данни, навеждат на един много важен въпрос: защо научното развитие на преобладаващата част от академичния състав в ПН 3.3 „Политически науки“ спира до равнището на втора хабилитация и все по-малко колеги намират смисъл в придобиване и на научната степен „доктор на науките“? Въпросът е по-скоро реторичен и е израз на примирена обреченост в условията на враждебна към политическите науки външна среда. Може би все по-малко колеги от ПН 3.3 намират смисъл в придобиването на научната степен „доктор на науките“.

Тематични измерения на политологията като наука и изследователско поле

За целите на настоящия обзор, интерес представлява сравнителния анализ на тематичните направления, в които са съсредоточени интересите на изследователите от ПН 3.3 „Политически науки“[9]. Анализът обхваща три основни категории изследователски трудове, които се отчитат в НАЦИД:

[9] При структурирането и обобщаването на тематичните направления в изследователските дирения в ПН 3.3 „Политически науки“ въз основа на темите на дисертациите и хабилитационните трудове е използван изкуствен интелект – DeepSeek.

дисертации за придобиване на ОНС „доктор“; хабилитационните трудове за заемане на длъжностите „доцент“ и „професор“ и дисертациите за придобиване на научната степен „доктор на науките“.

Дисертации за придобиване на ОНС „доктор“

Трудно е да се обхванат в детайли тематичните направления на докторските дисертации, но за целите на настоящия доклад, и с известна условност, те са обобщени в общо 11 тематични направления (фигура 5).

Източник: НАЦИД, Регистър на академичния състав

Фигура 5: Тематични направления на дисертациите за придобиване на ОНС „доктор“

Като цяло темите на дисертациите за придобиване на ОНС „доктор“ са концентрирани в проблематиката на общата политология с акцент върху политическите системи и институции. Присъства и сериозна теоретико-философска проблематика, която включва класически и съвременни политически концепции, политически идеологии. Почти еднакъв брой теми са посветени на проблемите на политическото лидерство, политическата култура, поведение и социализация (фигура 6).

Открояват се и темите, посветени на проблемите на европейската интеграция, националната сигурност и социално-икономическите аспекти на политиката (фигура 5). Отчетливо е представена също така българската външна политика и администрация. Разбира се, така идентифицираните тематични направления и поднаправления представляват инструментални

обобщения, които въпреки високата си степен на условност, са достатъчно илюстративни, за да представят тематичната „картина“ на защитените докторски дисертации в ПН 3.3 „Политически науки“. Те са показателни и за засилващата се тенденция на интердисциплинарност в политическата наука, която упорито търси сечения не само със сродни науки като социология, управление и икономика, но и с науки като информатика, филология и др.

Източник: НАЦИД, Регистър на академичния състав

Фигура 6: Поднаправления в тематичната категория „Обща политология“

Хабилитационни трудове.

Трудовете на общо 68-те хабилитирани лица в ПН 3.3 „Политически науки“ покриват изключително широк спектър от изследователски интереси. За целите на настоящия обзор те са систематизирани в общо 9 тематични направления (фигура 7).

Относителен превес има изследователският интерес към ***сравнителна политология и политическите системи*** – общо 12 хабилитационни труда попадат в тази категория, което е 17% от общия брой научни трудове. Това направление се занимава с развитието, критиките и приложението на политическите идеи в исторически и съвременен контекст. Темите на хабилитационните трудове, съотнесени към тази проблематика са насочени към анализ на модерната политическа мисъл, сравнителен анализ на политологичната мисъл от древността до наши дни, изследване на основните парадигми и доктрини в европейската политическа мисъл, както и на политическите идеологии като консерватизма (от Бърк до Тръмп), либертарианството и др.

Източник: НАЦИД, Регистър на академичния състав

Фигура 7: Тематични направления на хабилитационните трудове в ПН 3.3 „Политически науки“

Следващите по интерес на научните дирения тематични направления са ***политическата философия, теория и история на идеите*** и ***международните отношения и геополитиката***. В тези две направления попадат по 10 научни труда, което в относителна стойност спрямо общия брой се изразява в 15% от общия брой (фигура 7). Фокусът при политическата философия, теория и история на идеите е върху сравнителен анализ на различни политически институции, партийни системи и политически процеси, често с фокус върху България и Европа. Що се отнася до международните отношения и геополитиката, хабилитационните трудове в това тематично направление са насочени към изследване на взаимодействието между държавите, външната политика, сигурността и регионалните динамики с акценти върху външнополитическия анализ, стратегическото сътрудничество, енергийната политика, анализа на отделни региони (Черноморски, Балкански и др.), минали и настоящи военни конфликти.

Специфичен специализиран подраздел на международните отношения се явяват *европейските изследвания и политики на ЕС.* Той е фокусиран върху интеграцията, политиките и външните отношения на Европейския съюз. Общо 10 изследвания са посветени на енергийна политика на ЕС, по-

литика за съседство, регулиране на пазарите, международни комуникации на ЕС и европейска идентичност.

Значим брой хабилитационни трудове попадат в тематичната рамка на *политическото управление, публичната администрация и публичните политики.* Тези трудове изследват проблемите на вътрешните механизми на управление, административните реформи, процеса на вземане на политически решения и публични политики. Тук се съотнасят също изследванията, посветени на лидерството, анализа и оценката на политически риск, лобизма и др.

Анализът на темите на хабилитационните трудове показва, че най-слаб интерес предизвиква проблематиката, касаеща методологическите аспекти на политическата наука – само два (с относителен дял от 3%) от общо 68 хабилитационни труда са посветени на тези аспекти. Това тематично направление фокусира вниманието върху самите основи на политологията като наука, а именно нейните теоретични рамки и методологичен инструментариум. Слабият интерес към тези проблеми би могъл да означава две диаметрално противоположни неща: или, че методологията в политическите науки е пределно ясна и по тази причина не буди изследователския интерес, или че е достатъчно проблематична, за да бъде отбягвана.

Тематичният обзор на хабилитационните трудове в ПН 3.3 „Политически науки“ разкрива изключително разнообразие. Темите са насочени както към традиционни за политологията теми (като политическата теория и сравнителен политологичен анализ), така към някои от съвременните предизвикателства като глобализацията, миграцията, киберпространството и енергийната сигурност. Освен това се вижда ясно ориентираност към конкретния български и балкански контекст, което прави изследванията особено релевантни за разбиране на регионалните политически процеси.

Дисертации за придобиване на научна степен „доктор на науките“.

Макар, на пръв поглед, темите на дисертационните трудове за придобиване на научна степен „доктор на науките“ да са близки до тези на другите две категории, все пак могат да се открояят някои по отчетливи специфични акценти (фигура 8). Такъв акцент са например *социално-културните измерения на политическите процеси* като темите (общо 3 на брой) в това направление изследват връзката между социалните политики, националната идентичност и културната памет и културата на властта. Друг акцент е тематичното направление *политически пазар, олигархизация и култура на властта*. В това направление има общо пет дисертации, посветени на взаимодействието между икономическите, културните и поведенческите аспекти на политическата власт. Изследват се също така зависимостите между

бизнеса и политиката, търсят се онези културни кодове и символи, които определят рационалността на политическото действие и се предлагат модели за прогнозиране на политическото поведение.

Източник: НАЦИД, Регистър на академичния състав

Фигура 8: Тематични направления на дисертациите за придобиване на научна степен „доктор на науките“

И при темите на дисертациите за придобиване на научна степен „доктор на науките“, както и при предходните два категории, е налице интердисциплинарност, макар и не така отчетливо изразена. Това, до голяма степен, би могло да се обясни с естествения за подобен род разработки стремеж към по-тясна специализация и дълбочина на политологичния анализ.

Тематични измерения на научните интереси на академичния състав на катедра „Политология“ при УНСС

Тематичният спектър, който покриват изследователските дирения на преподавателите от катедра „Политология“ (бивши и настоящи) е широк и обхваща следните направления:

- политически идеи и теории, политически системи, история;
- политически партии и партийни системи;
- избори, избирателни системи, предизборни кампании;
- българска политическа култура;
- политически ценности и политически интереси;
- политически кризи и политически риск:
- лобизъм, гражданско общество, демокрация;

- социални и електорални изследвания;
- политическо лидерство.

Макар някои от тези тематични направления да са „традиционни“ за политическата наука, работещите в техния обхват представители на катедра „Политология“ при УНСС, извеждат свои авторски изследователски ракурси, които са признати в научната общност (Благоева и Симеонова, 2025, с. 1-12). Други направления биват въведени като нови за българската научна общност, като политическият риск например, и след това биват подети и от колегите изследователи от други университети.

Заключение

Настоящата статия представи сравнителен обзор на институционалното състояние и тематичните ориентации на политологията в България. Основният ѝ принос се изразява в първия по рода си анализ и съдържателно класифициране на пълния обем от емпирични данни, налични в Регистър на академичния състав на Република Българи, поддържан от НАЦИД.

Извършеният анализ дава основания за важни изводи в две основни направления. Първо, в институционален план, политическите науки, в частност политологията, биват маргинализирани чрез систематично намаляване на държавната поръчка за обучение на студенти по политически науки и произтичащото от това закриване и/или преструктуриране на катедрите, подготвящи специалисти политолози. Тези процеси са пряк резултат от държавно-управленското фаворизирани на техническите и инженерни специалности за сметка на хуманитарното образование. Това би следвало да активира политологичната общност в страната в защита на политологията като академична специалност.

Второ, на фона на институционалната маргинализация на политологията, основания за надежда дават научно-изследователските дирения на политолозите в България. Представеният сравнителен обзор на изследователските теми показа, че те се характеризират с нарастваща интердисциплинарност и разширяване на полето на изследване. Общото между анализираните теми на дисертации за придобиване на ОНС „доктор“, хабилитационните трудове за „доцент“ и „професор“, а също и дисертациите за придобиване на научна степен „доктор на науките“ в своята цялост разкриват стремежът към цялостно разбиране на политическата реалност – като система от взаимосвързани икономически, културни и социални процеси. Тематиката на горепосочените трудове показва, че съвременната политическа наука вече не се ограничава до държавата и нейните институции, а смело обръща поглед към пазарите, енергийните мрежи, дигитализацията и новите нормалности и др., които описват света, в който живеем. В изследователските перспекти-

ви се преплитат сложните нишките на традицията и модерността; на националното, регионалното и глобално измерение, на аналоговата и дигиталната реалност. По тази причина изследването на темите на научните изследвания в политическите науки не само допринася за насочване на академичния дебат, но предоставя и емпиричен материал за размисъл и очертава актуалните стратегически и оперативни проблемни полета.

Използвана литература

Благоева, Бл. и Симеонова, Ел. (2025). Катедра с мисия: 35 години катедра „Политология“ в УНСС. *Eastern Academic Journal,* August, с. 1-12. (Blagoeva, Bl. and Simeonova, El, 2025, A Department with a Mission: 35 Years of the Political Science Department at UNWE. Eastern Academic Journal, August, pp. 1-12.).

Тодоров, А. (2016). Политологията като хуманитарна дисциплина. *Политологията пред глобалните и националните предизвикателства в началото на XXI век*, ИК-УНСС, София, с. 41-46. (Todorov, A., 2016, Political Science as a Humanitarian Discipline. Political Science Facing Global and National Challenges at the Beginning of the 21st Century, UNWE Publishing Complex, Sofia, pp. 41-46.).

Горанова, И. (2019). Връзваме образователния с трудовия пазар: Интервю с министъра на образованието Красимир Вълчев. 14.06.2019г. BGlobal. (Goranova, I., 2019, Linking Education with the Labor Market: Interview with Minister of Education Krasimir Valchev. 14.06.2019. BGlobal). https://bglobal.bg/98268-vryzvame-obrazovatelniq-s-trudoviq-pazar?

***

BULGARIAN POLITICAL SCIENCE AT A CROSSROADS: INSTITUTIONAL TRANSFORMATIONS AND THEMATIC QUESTS

Assoc. Prof. Elena Simeonova, PhD
Department of Political Science
Faculty of International Economics and Politics
University of National and World Economy
e-mail: esimeonova@unwe.bg

Abstract

This article provides an overview of political science in Bulgaria; it outlines the discipline's institutional transformations while also offering a comparative analysis of the research agendas pursued by Bulgarian political scientists. The study is primarily empirical and applied in nature, aiming to capture a current "snapshot" of the state of political science in Bulgaria – specifically within the professional field 3.3, "Political Sciences", which falls under the broader academic domain 3, "Social, Economic, and Legal Sciences". The empirical analysis relies exclusively on official data from the Register of Academic Staff, administered by the National Centre for Information and Documentation (NACID).

Keywords: politology, political sciences, academic development

JEL: Y10, Y90